

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre 8 K Fél évre 4 Negyed évre 2 Egyes szám ára 20 fillér.	Felolvasó szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhely: B a l k á n y i Ernő könyvkereskedésben Alsólendván. A nyitlér sora egy korona.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.			

A piaci szabályrendeletéről.

Alsólendva, szeptember 7.

E cím alatti, lapunk legutóbbi számában cikket írt «egy adófizető polgár.» A cikket, mint közérdekű felszólalást, szívesen közreadtuk, miután programunk tiltja a közönség panaszaival szemben elzárkózni, de a cikk írója előtt eleve is kifejeztük abbéli szándékunkat, hogy az esetleges válaszdadás jogát — látva ennek szükségét — fenntartjuk magunknak. És amennyiben a megjelenés után több oldalról hozzánk érkeztet információk módját is nyújtanak erre, a piaci rendelet vitás pontjaira, ime, visszatérünk.

Cikkének elején arról panaszkodik az adófizető polgár, hogy a szolgabíró ur szigorúan eltiltotta a természetfőket a házakban való árusítástól. Folytatásképpen pedig felemlíti mindama erkölcsi és anyagi árákat, amik e szigorú intézkedésből a közönség egy nagy hányadára háramlanak. Hát mi elismerjük, hogy nagy kárunk volna a házalás eltiltásából, méltányoljuk is cikkirő felemlért, de nyugodt lélekkel jelenthetjük, hogy az általunk nagyon jól ismert piaci rendeletnek egyetlen betűje sem tiltja a házalást s ilyenfajta szándék esze-ágában sincs a szolgabíróságnak.

Tény az, hogy a rendeletnek van egy pontja, mely így szól: „Alsólendva nagyközönségben a közvetlen természetfő által el-

adásra szánt nyers élelmiszereket máshol, mint a közönségi előjáróság által e célra kijelölt piacon árusítani nem szabad.“ De hogyha türelmesen tovább olvasta volna cikkirő a rendeletet, nagyon könnyen rájöhethet volna, miszerint ez a pont ugy értelmesező, hogy csak a piaci óra megkezdése, vagyis az orvosi vizsgálat előtt nem szabad a házakban árusítani. Mondjuk, hogyha türelmesen tovább is elolvasta volna cikkirő a rendeletet, észrevette volna, hogy van egy másik idevonatkozó pontja is, mely világosan előírja, hogy: „az eladónak az élelmiszert hához szállítani a nyári hónapokban reggeli fel 8-tól, a téli hónapokban pedig reggeli 9 órától kezdve szabad.“ Nos tehát, miért a nagy siránkozás? a nagy félelem?

Cikkirő felszólalását indokoltá teszi az a körülmény, hogy vagy egyáltalán nem, vagy csak egyes részleteiben ismeri a rendeletet, amely körülmény öreg hiba különösen egy olyan embernél, mint a cikkirő, aki a hamarnál is hamarabb készen van a hatóság elítéléséhez.

Vagy tán az fáj, hogy azoknak az áldatlan állapotoknak vetett véget a szolgabíróóság, amik a hajnali árusításokkal kapcsolatosan voltak tapasztalható? Ej, ej, adófizető polgár ur! Hát vajjon nem-e a mi előnyünk, ha a piaci vásárlást, vagy a házakban való árusítást orvosi vizsgálat előzi meg? De bizony. Attól pedig ne tart-

son se a cikkirő, se más, hogy az orvosi vizsgálat miatt a piactól távolmaradnak a falusi árusító-asszonyok. Amelyeknek oka van távolmaradni, az el is maradhat, aki pedig tisztességes áruval jön a városba, az meg bátran szembeszáll akár száz orvosi vizsgálattal: — legalább megtudjuk, kitől kaptunk drága pénzünk ellenében tisztá élelmiszert és kitől hamisított kotyvaléket.

Világos tehát, hogy a hatóságot nem érheti ezuttal vád. Minden kerülő-ut nélküli végére akar járni a mezériákka fajult piaci állapotoknak, amiért dicseret illeti, nem gáncs. Mi előbb is azt mondtuk, és most is azt mondjuk, hogy ez a rendelet — feltéve: ha betartják — áldás lesz a lakosságra nézve, és ezt elhitheti cikkirő ur. De hogy ez az áldás tartós lesz-e, az attól, függ, hogy az elárúsítók mellett a közönség is respektálja-e a rendelet betűit?!

Egy-két bírságlásra azonban számíthatunk.

A cikk második része pedig a piaci óra megváltoztatásáról szólott. Ennek szükségét nemcsak a közönség, hanem az elárúsítók is érzik. Stietett is a hatóság az idevonatkozó pontot korrigirálni olyfényképpen, hogy a piaci elárúsítás nyáron nem 7, hanem 6 órakor kezdődik.

Ezután tehát már hat órakor szabad a vásár!

Versek.

Egykor és most.

Akkor is csak ilyen nap volt, —
ilyen nap süttöt az ég; —
Mégis mintha minden, minden
Nem úgy lenne, mint volt régen.

Te nem vagy az, aki egykor,
— En sem vagyok már a régi, —
Te nem tudod, de én akar
Esküi mernek reá tenni.

Csúkot adtál — régen — százat,
Forrón, tüzzel, szerelmen;
Most ha egyet kerek tőled,
Tatán azt is zokon veszed
— S nem adsz egyetlen egyet sem...

Victorius.

Falu végén...

Falu végén egy dombtető,
Rajta nyugszik a temető, —
Keresztekkel telis-tele,
Sokat temettek már bele.

Sok lány kijár a faluból
S a kedves sirján teborul.
Csak egy halvány, szőke kis lány
Nem térdel senki sirhantján.

„Szőke kis lány, szegény kis lány,
Látom, a te szíved is fáj;

Borult kedvesed sirjára,
Tán megkönyebbülsz utána.“

„Leborulnék, de nem lehet,
Neki a sors sirt nem emelt,
Mert a homvát, kit szerettem,
Ott maradt az ütközeten.“

D. V.

A karkötő.

— Fordítás. —

A kis Doz asszony nem kívánt egyebet sültetése napjára, mint egy szép, vastag aranykarkötőt. Ez az egy vágya volt, de ennek teljesítését aztán erőlyesen követtele a férjével.

Csak az volt a baj, hogy az olyan arany csecsbecsék roppant drágák szoktak lenni és Hyppolite, az asszonyka férje, gondterhesen csóvalta a fejét.

A születésnap egyre közeledett, de Hyppolite még mindig nem nyilatkozott a kérdésben, bár Doz asszony tele volt ideges izgatottsággal, tüfeszült várakozással. Ha néha kísértelt férjével, minden ékszerüzlet előtt megállt nézelődni.

— Oh, nézd csak ezt, — mondta elragadtatással. — Nem, nem azt a kicsinyit, az nem elegáns. Azt a vastag fonatut! Te! Ezen be, kérdezd meg az árát. Na, árj, édes! Hiszen az még nem kötelez semmire sem.

Hyppolite, aki már természetnél fogva is nagyon szerény és félénk volt s akit szerény állásának tudata még bátortalanabbá tett, egy pillanatilag habozott, a csinos, kardos menyecske azonban unszolt kezdte és szeméiből szinte kilángolt a mohó, lázas vágyakozás.

— Na erjed hát!... Hiszen nem fognak megenni érte.

Mit volt mit tennie a szegény Hyppolitenak: be kellett mennie. Mikor azonban ujra előjött a boltból, rettenetes zavarban volt és alig bírta kinyögni:

— Ötszázötven frank.
— Csak?! — mondta az asszonyka kezét összezappva. — Igazán nem is drága.

— Nem... azaz hogy... ne... nem... nem nagyon drága, — mondta a szerencsétlen Hyppolite.

Ugy-e megveszed kedves? — esengett az asszonyka. — Látod, hogyha a születésnapjára nem kapnám meg azt a karkötőt, olyan nagyon szomoró lennék; azt hinném, hogy már nem szeretsz és... és bele is betegednék talán.

— De kedvesem, — vetette ellen félénken a férj, — hiszen azt mondtad, hogy a gyerekeknek is ruhácskákra van szükségük, mert a régi már rövid... és... ötszázötven frank... —
— Oh, az is olyan nagyon sürgős, — mondta az asszonyka. — Majd kifolyozatom a régi és még egészen jó lesz egy ideig.

Hyppolite a vállal kiözé huzta a fejét és egész uton hallgatott, mint a csiga. Roppant szerette volna megvenni azt a karkötőt az asszonyknak, de az elgondolta, hogy ötszázötven frank!... Ötszázötven!...

Egy reggel azt mondta az asszonyka az urának:

— Mit mondanál hozzá, ha én is pótolnék valamit a karkötőhöz?

Hyppolite nagy szemeket meresztett.
— Pedig nem jól teszem, — sóhajtott az

Élített cselédeihelyező.

Ugy történt, ahogyan mi reméltük.

Annak rendje és módja szerint megtettük panaszunkat a cselédeihelyezők ízelmei ellen, számítván arra, hogy ezáltal nem lesz panaszunk pusztában elhangzott szó, melyre nem régál senki emberfia. Gyomrukban volt már nagyon az a tengeryi sok kellenetlenség, ami — különösen az utóbbi időben — a cuppingereknek egyik főző keresetforrását képezte városunkban. Nem tudtuk szó nélkül hagyni, hogy az egyik vagy másik helyszőrő egyenesen külszajára a közönséget, — hát megtették, ami főlnék kellett.

Világosabban mondván: megtellett a pohár, ki kellett üríteni. A poharat a szolgazsábró ürítette ki, de a levét egyik cselédeihelyezőrő itta meg.

És így jól is van. Nem szabad engedni, hogy a könnyen szanálható bajok tengerei-kiyöként huzódjanak s elajuljanak annyira, hogy később nehezebbé tölfőzzön az orvoslás. Még idejében ki kell vágni a sebet, nehogy késő legyen. Most pedig még idejében van a hatóság-nak minden eszközt meg kell ragadnia, hogy-rend legyen minden vonatkozásban a cselédeihelyezők "intézetek" vonalán is.

Ez az első nagyobb intézkedés csak bevezető legyen annak a munkának, amit a cuppingerek kapzsisága ellen indít a hatóság. Megállni a megkezdett uton kár lenne, amint itt a tisztogatói való.

Hogy milyen viszonyok uralkodnak a cselédeihelyezők "intézetek" körül, már nem is kell mondanunk, annyiszor megírtuk a cuppingerek, amikor nincsen keresete, eszébe ötlök egyik percében valami fene-dolog, a másik percben pedig már a megvalósulás stádiumába vezet a kepzelt cuppingerek-ész. Elcsalja a cselédeit egyék helyéről a városra, bevesálja rajta a 2 koronát, aztán egy másikat elcsal egy harmadik helyre, ezen is bevesálja a 2 koronát, majd egy harmadikat csak is egy nyeddik helyre, egy nyeddiket az ötödikre, itt is, az öt lefőtli a tejet, — végül megpális és... és újra kezdi. Egész ténykedése az előcsalásból és a bevesalásból áll...

Ere a körülményre hivatok fel egy konkrét esetből kifolyólag legutóbbi számunkban a hatóság figyelmét. El hogy elérte-e felszámolás a célját, annak elbírására álljon itt a következő tárgyalási tudósítás:

Az "Alsöleendő Híradó" legutóbbi száma egy feljelentésért között egy helybeli cselédeihelyező ellen, bevesálja rajta a keresetét biztosító — hitvátszerésen azzal foglalkozik, hogy a helyükkel különben megelégedett cselédeihelyezők...

asszonyka. — Ugy zsongogtam össze azt a pénzt centiménkre! Azt hittem, hogy sohasem fogod megútdni. Hanem hát én olyan ostoba vagyok... Száz frankom van, de te most azt fogod binni, hogy kétszázdat eltagadok. Csakhogy te tévedsz!... Egy soursom sincs több. Ezt is a háztartást zsongogattam el. Nos, akoró? Pótolom a karkötőző. Este ha kijössz a hivatalból, majd arrafelé megyünk és megnézzük közelebbről, fel is próbálom; hiszen az meg nem kötélek semre sem.

— Este csakugyan betétek az ékszeresboltba. Az asszonyka már a kirakat előtt lekedeskedt.

— Nézd ott van... hogy csilog... te! Én fogok aludni.

Béleptek. Doz asszony előadta a karkötőt, felpróbálta, ide-oda forgatta a csuklóján, simogatta gyöngéd szeretettel és anyai baj volt a kis asszonyka gyermek örömeiben, hogy a boltos maga is mosolyogva nézte.

— Mennyibe kerül ez a karkötő uram? — kérdezte végre az asszonyka. — Ötszázötven frank — mondta az ékszeres.

— Oh az roppant sok! — szörnyűkódott Dozné asszony.

— Ez az ár éppen nem magas asszonyom — mondta a boltos mosolyogva, a gyönyörű muskát, asszony, erős dolog — higgye meg, veszték rajta így is; a nagyszád kedvéért azonban — olyan reméltül áll önnek — meg tíz frank engedek — mondjuk, hogy ötszáznyven frank, de ez azután a legutolsó ára — becstelente, veszték rajta.

— Még így is nagyon drága, — ugyebár Hyppolite? — kérdezte az asszonyka ravasz sunyisággal.

kat elcsalja gazdájuktól azzal az ürügyel, hogy jobb állást szerez nekik. A cikket megelégedetten olvasták mindenütt, de különös figyelemmel részesült ott, ahova intézve volt: a hatóság előtt. Az ölgazdák ebből az ügyből — másnap délután behídték Szekeres Anna férj. Benke Ferencnek cselédeihelyezőt, mint váltották és Obái Juli cselédeit, mint tana. Szekeres Anna ugyanis azért került a törvény elé, mert rábeszéléssel arra bírta Obái Juli, hogy helyét elhagyja máshova szegődjön. A vád elhangzása után Szekeres Anna komokul tagadott mindent, de midőn zsembszettelek vele a cselédeit, bevallotta, hogy igenis ő csalta el a helyéből. Ennek alapján a tárgyalást vezető Szilágyi Dezso szolgabíró vélekesen mondta ki Szekeres Anna férj. Benke Ferencnek és 55 korona pénzbürságra, esetleg 6 napi elzárásra ítélte. Benkének felelőzetett.

Nekünk már csak kevés hozzátenni valónk van. Csupán annyi, hogy ezzel az egy esettel meg nem tartjuk letargyalunk a helyszőrőket ügyet, akik évről-évre különösen feledtetnek, mint a milyen nehezen okulnak...

Kronika.

Ezen a héten — bár szencziókban szegény volt a hét — három közérdekű rendelet adott tudtára minden emberfiának a kikéltő Gazdag bácsi. Az első a piaci órá megváltoztatásáról szólt, a második az aszfaltol, a harmadik az ovodáról, de mindenik érdemes arra, hogy különös figyelemmel részesítsük. Az elsővel mi számunkban — a vezető-helyen — méltóképpen foglalkozunk, míg a két utóbbit nagyszerűen bebugyjtjuk a kronikák rovatába s csillag alatt a következőkben adjuk:

Ákár én, akár más vesz egy darabka termő vagy nem-termő földet, ugyebár az azt jelenti, hogy az a darabka föld az enyém, vagy azé, aki megvette. Ha házat veszek, azzal is ugyanaz történik: ugy használok, ahogy nekem az jól esik, hiszen az enyém.

E kis bevezetés után pedig rátértek, hogy e héten közhírre tették, miszerint az aszfaltúra se székelt kirakni, se csoportosulni, se azon taligát tolni nem szabad. Mi megírjuk e rendelkezés célját, méltányoljuk is az aszfalt-védelem nemes akcióját, de nem úgy azok, akik magukénak tartják a házuk előtt levő aszfaltot s a rendelet

kilrítéste óta nem győznek zöglödni amiatt, hogy ezután még attól a kis örömtől is meg lesznek fosztva, amit idáig a házuk előtt való földöngés szerzett nekik.

Meghaltattam a zöglödföldet s csakhamar rájöttem, hogy a legfegyelmerektöbbit a kereskedők panasza. Azokat érinti legfeglyosabban a rendelet. Ók ugyanis az egész napot az ízletben kénytelenek tölteni, lesve az állig-állig szállingózó "akndschaft", tehát ha egy kis szabad levőgöt akarnak szívní, nem mászhatnak fel a lármafához, nem rendezhetnek tanulmányt-utakat a feketetérhez, mert nem engedi az ízlet. Eddig úgy volt, hogy székelt tele a kirakat elé és ott vannak a vendőt, — de ezután ezt sem tehették. Kénytelenek lesznek bezárkózni a négy fal közé, miközben keservesen sirathatják azokat az aranyjez szép napokat, mikor még Lendva a sáros Lendva volt és szabadott a járdán akár bukfeneket hányni...

Engem ugyan cseppet se gátol ez a rendelet abban, hogy ki ne üljek a lakasom elé (mert valahol a legalsó-utcaban lakom, ahova a kultura és az aszfalt híre csak nagy nehezen jut el), mégis szeretettel kérem az előjáróságot: világosítsa fel az ebben gyengéket, hogy mi indította a szék-kirakak megállítására, mikor az olyan sok embernek a minden-minden szörözása volt...

Gazdag bácsi dobja megperdtül harmadszor is. Ha jól tudom, kedden történt. Pergett, pergett és aközben a kikéltő tudtára adta mindenkinck, hogy a kisdéked ovodakötelesek ebben a városban s aki ennek dacára sem járítja a fiát vagy a lányát ovodába, azt ugyan egészen nem akasztják föl, de mindenesetre ugy megpéznbir-szolgájk, mint a pinty.

Alig hogy elhangzott a kikéltő utolsó szava, nyomban meginterjúvaltam fitt és fá, boldogot és boldogtalan, hogy megtudjam: vajjon mit szöli e rendelethez Szent-Dávid, jobban mondvá Alsöleendő.

És borzasztó dolgokat tudtam meg. Egyik családapa példál úgy nyilatkozott:

— Ha ide helyembe jön a római pápa, ha fenne fenét eszik, ha feltebujára áll az egész világ s nekem is fejembujára kell állni: én mégsem iratom be a fiamat a lendvai ovodába. El-íthetnek, meghurcolhatnak ezét, de az én fiam egészege előbbre való minden rendeletnél. Tesse megnézni belőli az ovodát. Ha nem vedsebb egy kététhét áztatott bocsfortalót, akkor Zebulon legyen a nevem!

Egy másik így nyilatkozott: — Sorvasdát olesőbban is kaphat a lányom. A negyedik így:

— lithon is megpenészesdhetik a gyerekem. Sőt egy ötödik esküt tett arra, hogy az a sok gomba, amit nagyváros alkalmával a piacon árulnak, mind az ovoda-helyiségekben terem.

Mindenesetre ajánlatos volna, ha a városi orvos ur állapítaná meg, hogy lehet-e kötelező az ovodába járás egy olyan városban, hol ilyen kijelentéseket hall az ember!

Alsöleendő — éjlel.

Egyik múlt számunkban egy szatirikus cikk keretében elmondtuk: milyen mozgalmak az éjszakák nálunk különösen szombat és vasárnap. Akárki is reánk foghatná, hogy a fővárosban élünk, annyira hangosak az utcák ilyenkor a mulatós emberek lármájától. Emitt egy csoport énekel, odébb egy dünyögő férjtel cipelt két nőszemély, még odébb egy becsudálkozott anyafi, amelyelőt öleltek, miközben általi bimbócsélt halat — liven egy éjszakai jelenetet örökített meg. **Balkányi Ernő** a legutóbb megérkezett új fajta képleslapján, melyek nagyon alkalmasak arra, hogy bárkinek is egy-két mulatósgos órát szerzenek. A levelezőlap művészi kiállításban darabonkint 10 fillérről kapható **Balkányi Ernő** könyv- és papirkereskedésében Alsöleendőv.

ablak kinyílik, azon egy zilált hajú, ráncos képű dáma arca jelenik meg.

— Maga szemtelen, részeg fráter! A saját lakását sem találja, úgy be van rugva. Toljaj, betörő! Rögön csendőrt hívatok, ha nem pusztul innen! — szól az emeleti hang.

— Bo... bocsnát... — rebegi megszeppenve barátunk.

— Takarodjék azonnal, mert... — többet nem szól a zilált hajú dáma és szegény barátunk egyszerre nem remél zörpörben részéssel.

Hangos kacagás követi az éji mulatságot s barátunk örül, hogy az éjjeli őr is beéri egy bájos mosollyal... Eldőlőg az egyik mulatóhelyen virrasztott reggeli.

— **Verekedés a majálison.** Mérei József alsólendvai lakos vasárnap délután elment Felsőlakosra, hogy ott kaszálót fogadjon mezei munkára. Amint ment, mendégelt, utközben hol itt, hol ott betért egyik-másik átszeli korcsmába megpihenni, miközben kissé virgolya hangulatban érkezett Felsőlakosra, hol éppen akkor majális tartott a fiatalág. Mérei szintén elment az erdei mulatságra s hogyan, hogyanem belekötött Horváth János felsőlakosi kanászába. A kanász egy ideig csak türelme a ptyókös ember inzultságát, de aztán türelmét veszítve nekiment s úgy helybenhagyta Méreit, hogy ennek orvost kellett igénybe venni kapott sebeinek gyógyításához.

— **Bagózó és 'részeg ujságíró.** A mult héten két „ujságíró” járt Keszthelyen. Az egyik orosz- lengyel menekültnek mutatkozott be. Ennek az urnak szájában, mindjárt a szemforgól egy csondó bagó díszelgett, mely beszéde közben pompásan kilátzott. — A másik „ujságíró” szerb poltikai menekültnek jart-kelt. Dólt befőle a pálinkaszag, mint a kazaából. Mindkettő végigkoldulta a várost. — Vajjon ujságírók voltak-e?

— **Fogatos szőlészeti eszközök bemutatása Nagydorogon.** Fogatos szőlőpermetező és talaj-porhanyó gépmutatást rendez a Magyar Szőlőgazdák Országos Egyesülete a m. kir. Felvidéki Egyetemi Állatorvosi és Tolanegyei Gardájai Egyesület támogatásával Nagydorogon, gróf Széchenyi Domonkos ur tulajdonát képező bezegg-pusztai homoki szőlőtelepen f. é. szeptember hó 12-én (csütörtökön) d. e. fél 10 órától, d. u. 1 óráig. A gépek működésben lesznek bemutatva. Felhívjuk az érdekelteket, hogy figyeljék meg a gépmutatásra, hogy ragadják meg a kedvező alkalmat, mert újabb gépvásárra a vidéken rendezeteni nem fog.

— **Leharapta a felesége orrát.** Czvetkó Ferenc nagykanizsai illetőségű, budapesti lakos fodrászsegédet nem szerette a felesége, szüli. Cseke Anna. Sokszor ki is jelentette, hogy neki Czvetkó nem kell, mert ő mást szeret. A fodrászsegéd nagyon elkeseredett ezen, hazautazott Nagykanizsán lakó szüleihez, s elhatározta, hogy a hitlen asszony ellen beadja a válókeresetet. Szülei azonban lebeszéltek erről s azt tanácsolták neki, hogy három kis gyermeke kedvéért bocsásson meg az asszonynak. Czvetkó visszament Budapestre s megkérte a feleséget, hogy a három kis gyermek érdekében szakítson a szeretőjével. Az asszony kinevette Czvetkót, aki annyira elkeseredett ezen, hogy csúfá akarta tenni a feleséget. Azt hitte, hogy akkor majd a szeretője magától elhagyja az asszonyt, aki megjavulva tér vissza hozzá. Hétőn este, amikor ismét veszekedni kezdtek, Czvetkó rávetette magát a feleségre s beleharapott az orrába. A fél óra a fogai között maradt. Az asszony sikoltására berohantak a szomszédok, akik elakarták fogni Czvetkót, de az elmenekült s másnap délelőtt önként jelentkezett a főkaptányáságn.

— **Lopás.** Rudas János radamosi lakos jelentést tett a csendőrségen, hogy éjnek idején valaki felzúszította kamrájának ajtaját és onnan 7 vég levánaszt és 7 vég kendervásznat 294 K. 14 fillér értékben ellopott. A csendőrség nyomoz.

— **Elcspett szőkevényék.** Gugig Ármin úgynök mézédés szavai belopoztak egy győri kisasszonyka szerelmes szívébe s azt lángra lobbantották. A papa tudni sem akart a viszonnyról, a szerelmest tehát úgy jászolták ki az apai szigort, hogy megugrottak, leutaztak Nagykanizsára s ott éltek mézes óráikat. A boldogság csak óráig tartott, mert a papa sürgönye figyelmeztette a nagykanizsai rendőrséget, amely a kis leányt letartóztatta, hogy visszavazesse az apa ölébe karjába.

— **Tűz Hármasmalomban.** Tegnap délután fél 2 órakor ismét felverték a haragot. Pár perc múlva a tüzoltók véskürtje is megharsant utcánkban, mire ijedt alakok szaladgáltak jobbra és balra, uton-utófélen kerdőzököde a tüzvész színhelye felől. Csakhamar megtudták a vagot. Hármasmalomba hívták tüzoltóinkat, hol az ebéd idején órában kigyúrtat úz. Varga Jánosné lakóháza. A tűz akként keletkezett, hogy az asszony a kemencében nagy tüzet rakott, amiól egy pilanlat alatt lángborulott az egész tető. A lángok átcsaptak Kutas Sándor közeli házára, mely egy melléképítséggel együtt szintén leégett. Az ott-lás munkálatokban derék tüzoltóinkon kívül a petesházaiak és a csesteinek is résztvettek fecsen-dökkel. Délután 4 óra felé már teljesen lokálizáltak a tüzet.

— **Részegen a halálba.** Zalazsentgróti tudóstörök írja: Benkó Antal zalazsentgróti tejhordó kedden deszkát szállított kocsiján Czotter László knstányi asztalosnak. Utközben Benkó holtrészegre itta magát s így történt, hogy a postauton egy kavicsshalmom járt, kocsija felborult s a Benkó a kötéllél átkötött deszka agyonsapta. A járóelők akadtak a holtrészegre.

— **Verekedő munkások.** Sihanéc Mátyás csesteleghi és Springer János hosszafalui lakosok, kik az elemi iskola épületének javítását munkálkáttnál vannak alkalmazva, tegnap délelőtti munka közben összeverekedtek. A csendőrséghez fel lettek jelentve.

Pallas Lexikon eladó.

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi köhögés
elleni cukorkák,

kaphatók allűrölt gyűgyeskedés
Ki ezen köhögés elleni cukorkákat
figyelembe nem veszi, vétejkis saját
egészsége ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella” cukorkák
fenyőlevél, orvoslág kipróbált és aján-
lott szer a köhögés, hurut és gége-
rekedés ellen. 4312 drb készítmény
nyitványokkal igazolja ezen szer hat-
hatóságát ezen kitűnő gyűgyhatású
cukorkákunk csomagja 20 fillér.

Kapható: Füss F. Nándor gyűgyeszer-
tárban Alsólendván.

Ajánlható czégek Alsólendván.

(Előzetünk ingyenes hirdetés-rovata.)

BLAU SANDOR vasúti vendéglőnek kertelisége-
sében minden vasár- és ünneppnap délutánján első-
rendű cigányzene.

WORTMAN BENŐ rőfös és dívaterkeskedő.

FARAGO ISTVAN fodrász.

HORVÁTH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.

BADER HERMAN csépez.

SCHWARCZ KÁROLY bórkereskedő.

TÖRÖK SANDOR cipész és bórkereskedő.

ÁG ISTVAN vendéglős, Hosszafalu.

MAYER ODÓN óras és ókészer. Nagy raktár
china-ézüst árúban.

WALTERSDORFER HENRIK mészáros és
bórkecsi-tulajdonos.

BECK MIKSA sütőedző.

POLLAK LAZAR nagykereskedő.

HEGEDICS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

REVSZ SAMU központi káves.

Öz. TŰSKE FERENCZNE vendéglős.

MANDELBAUM MÓR rőfös és dívataru kereskedő.

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esemege, liszt-,
vetemény-magvak, ugyszinten norinbergi- üveg- és
porcellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és
szénraktár.

REICHENFELD SÁNDOR berkecsi-tulajdonos.
Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPOT keres-
kedésében kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és
cémur-raktára és cementárú készítése.

BÜNNNER SAMU vegyeskereskedő.

GAZDAG FERENCZ vendéglője a „Csipkéshez”
Hosszafaluban.

NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

Képes
levelező-lapok
a legnagyobb választékban kaphatók
Balkányi Ernő könyv- és papir-
kereskedésében.

Hirdetések felvételnek a kiadóhivatalban.

KEIL-LAKK

legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kentőcs kemény padló számára.

KEIL-féle fehér „G l a s u r”-fénymáz 90 fillér.

KEIL-féle arany-fényezés képkérteknék 40 fill.

KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók:

Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél Alsólendván.